

<p>(1) و[لی] آنان که خود را از طاغوت به دور می‌دارند تا مبادا او را ببرستند و به سوی خدا بازگشته‌اند آنان را مزده باد پس بشارت ده به آن بندگان من که (17) به سخن گوش فرامی‌دهند و بهترین آن را پیروی می‌کنند اینانند که خدایشان راه نموده و اینانند همان خردمندان (18)</p>
<p>(2) و چون به آنان گفته شود از آنچه خدا نازل کرده است پیروی کنید می‌گویند نه بلکه از چیزی که پدران خود را بر آن یافته‌ایم پیروی می‌کنیم آیا هر چند پدرانشان چیزی را درک نمی‌کرده و به راه صواب نمی‌رفته‌اند [باز هم در خور پیروی هستند] (170)</p>
<p>(3) و بیشترشان جز از گمان پیروی نمی‌کنند [ولی] گمان به هیچ وجه [آدمی را] از حقیقت بی‌نیاز نمی‌گرداند آری خدا به آنچه می‌کنند داناست (36)</p>
<p>(4) اگر در آنها [=زمین و آسمان] جز خدا خدایانی [دیگر] وجود داشت قطعا [زمین و آسمان] تباه می‌شد پس منزّه است خدا پروردگار عرش از آنچه وصف می‌کنند (22)</p>
<p>(5) ومعبود شما معبود یگانه‌ای است که جز او هیچ معبودی نیست [و اوست] بخشایشگر مهربان (163) راستی که در آفرینش آسمانها و زمین و در پی یکدیگر آمدن شب و روز و کشتیهایی که در دریا روانند با آنچه به مردم سود می‌رساند و [همچنین] آبی که خدا از آسمان فرو فرستاده و با آن زمین را پس از مردنش زنده گردانیده و در آن هر گونه جنبنده‌ای پراکنده کرده و [نیز در] گردانیدن بادها و ابری که میان آسمان و زمین آرمیده است برای گروهی که می‌اندیشند واقعا نشانه‌هایی</p>
<p>(6) اوست‌خدایی که غیر از او معبودی نیست داننده غیب و آشکار است اوست رحمتگر مهربان (22) اوست‌خدایی که جز او معبودی نیست همان فرمانروای پاک سلامت [بخش و] مؤمن [به حقیقت‌حقه خود که] نگهبان عزیز جبار [و] متکبر [است] پاک است‌خدا از آنچه [با او] شریک می‌گردانند (23) اوست‌خدای خالق نوساز صورتگر [که] بهترین نامها [و صفات] از آن اوست آنچه در آسمانها و زمین است [جمله] تسبیح او می‌گویند و او عزیز حکیم است (24)</p>
<p>(7) خداست که معبودی جز او نیست زنده و برپادارنده است نه خوابی سبک او را فرو می‌گیرد و نه خوابی گران آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است از آن اوست کیست آن کس که جز به اذن او در پیشگاهش شفاعت کند آنچه در پیش روی آنان و آنچه در پشت‌سرشان است می‌داند و به چیزی از علم او جز به آنچه بخواهد احاطه نمی‌یابند کرسی او آسمانها و زمین را در بر گرفته و نگهداری آنها بر او دشوار نیست و اوست والای بزرگ (255)</p>
<p>(8) و ما انسان را آفریده‌ایم و می‌دانیم که نفس او چه وسوسه‌ای به او می‌کند و ما از شاهرگ [او] به او نزدیک‌تریم (16) آنگاه که دو [فرشته] دریافت‌کننده از راست و از چپ مراقب نشسته‌اند (17) [آدمی] هیچ سخنی را به لفظ در نمی‌آورد مگر اینکه مراقبی آماده نزد او [آن را ضبط می‌کند] (18)</p>
<p>(9) و هر کجا باشید او با شماست و خدا به هر چه می‌کنید بیناست</p>
<p>(10) مگر ندانسته که خدا می‌بیند (14)</p>
<p>(11) فرمود عذاب خود را به هر کس بخواهم می‌رسانم و رحمتم همه چیز را فرا گرفته است و به زودی آن را برای کسانی که پرهیزگاری می‌کنند و زکات می‌دهند و آنان که به آیات ما ایمان می‌آورند مقرر می‌دارم (156)</p>
<p>(12) و هیچ جنبنده‌ای در زمین نیست مگر [اینکه] روزیش برعهده خداست و [او] قرارگاه و محل مردنش را می‌داند همه [اینها] در کتابی روشن [ثبت] است (6)</p>
<p>(13) آیا زمانی طولانی بر انسان گذشت که چیز قابل‌ذکری نبود (1) ما انسان را از نطفه مختلطی آفریدیم و او را می‌آزماییم بدین جهت او را شنوا و بینا قرار دادیم (2) ما راه را به او نشان دادیم خواه شاکر باشد و پذیرا گردد یا ناسپاس (3)</p>
<p>(14) چیزی مانند او نیست</p>
<p>(15) چشمها او را در نمی‌یابند و اوست که دیدگان را درمی‌یابد و او لطیف آگاه است (103)</p>
<p>(16) و بگو ستایش خدایی را که نه فرزندی گرفته و نه درجه‌انداری شریکی دارد و نه خوار بوده که [نیاز به] دوستی داشته باشد و او را بسیار بزرگ شمار (111)</p>

<p>(17) در حقیقت خدا هموزن ذره‌ای ستم نمی‌کند و اگر [آن ذره کار] نیکی باشد دو چندانش می‌کند و از نزد خویش پاداشی بزرگ می‌بخشد (40)</p>
<p>(18) آیا مردم پنداشتند که تا گفتند ایمان آوردیم رها می‌شوند و مورد آزمایش قرار نمی‌گیرند (2) و به یقین کسانی را که پیش از ایمان بودند آزمودیم تا خدا آنان را که راست گفته‌اند معلوم دارد و دروغگویان را [نیز] معلوم دارد (3)</p>
<p>(19) و قطعاً شما را به چیزی از [قبیل] ترس و گرسنگی و کاهش در اموال و جانها و محصولات می‌آزماییم و مزده ده شکیبایان را (155)</p>
<p>(20) و البته شما را می‌آزماییم تا مجاهدان و شکیبایان شما را باز شناسانیم و گزارشهای [مربوط به] شما را رسیدگی کنیم (31)</p>
<p>(21) و هر [گونه] مصیبتی به شما برسد به سبب دستاورد خود شماست و [خدا] از بسیاری درمی‌گذرد (30)</p>
<p>(22) و به یقین ما به سوی امتهایی که پیش از تو بودند [پیامبرانی] فرستادیم و آنان را به تنگی معیشت و بیماری دچار ساختیم تا به زاری و خاکساری درآیند (42)</p>
<p>(23) و قطعاً شما را به چیزی از [قبیل] ترس و گرسنگی و کاهش در اموال و جانها و محصولات می‌آزماییم و مزده ده شکیبایان را (155) [همان] کسانی که چون مصیبتی به آنان برسد می‌گویند ما از آن خدا هستیم و به سوی او باز می‌گردیم (156) بر ایشان درودها و رحمتی از پروردگارشان [باد] و راه‌یافتگان [هم] خود ایشانند (157)</p>
<p>(24) و اگر ایشان را ببخشاییم و آنچه از صدمه بر آنان [وارد آمده] است برطرف کنیم در طغیان خود کوردلانه اصرار می‌ورزند (75)</p>
<p>(25) و اگر خدا روزی را بر بندگانش فراخ گرداند مسلماً در زمین سر به عصیان برمی‌دارند لیکن آنچه را بخواهد به اندازه‌ای [که مصلحت است] فرو می‌فرستد به راستی که او به [حال] بندگانش آگاه بیناست (27)</p>
<p>(26) بر شما کارزار واجب شده است در حالی که برای شما ناگوار است و بسا چیزی را خوش نمی‌دارید و آن برای شما خوب است و بسا چیزی را دوست می‌دارید و آن برای شما بد است و خدا می‌داند و شما نمی‌دانید (216)</p>
<p>(27) پس [بدان که] با دشواری آسانی است (5)</p>
<p>(28) مبدا رفت و آمد [و جنب و جوش] کافران در شهرها تو را دستخوش فریب کند (196) [این] کالای ناچیز [و برخورداری اندکی] است سپس جایگاهشان دوزخ است و چه بدقرارگاهی است (197)</p>
<p>(29) و کسانی که آیات ما را تکذیب کردند به تدریج از جایی که نمی‌دانند گریبانشان را خواهیم گرفت (182) و به آنان مهلت می‌دهم که تدبیر من استوار است (183)</p>
<p>(30) و البته نباید کسانی که کافر شده‌اند تصور کنند اینکه به ایشان مهلت می‌دهیم برای آنان نیکوست ما فقط به ایشان مهلت می‌دهیم تا بر گناه [خود] بیفزایند و [آنگاه] عذابی خفت‌آور خواهند داشت (178)</p>
<p>(31) و اگر خداوند مردم را به [سزای] ستمشان مؤاخذه می‌کرد جنبه‌های بر روی زمین باقی نمی‌گذاشت لیکن [کیفر] آنان را تا وقتی معین بازپس می‌اندازد و چون اجلشان فرا رسد ساعتی آن را پس و پیش نمی‌توانند افکنند (61)</p>
<p>(32) و خدا را از آنچه ستمکاران می‌کنند غافل مپندار جز این نیست که [کیفر] آنان را برای روزی به تاخیر می‌اندازد که چشمها در آن خیره می‌شود (42)</p>

<p>(33) اموال و فرزندانشان تو را به شگفت نیاورد جز این نیست که خدا می‌خواهد در زندگی دنیا به وسیله اینها عذابشان کند و جانشان در حال کفر بیرون رود (55)</p>
<p>(34) و زنهار به سوی آنچه اصنافی از ایشان را از آن برخوردار کردیم [و فقط] زیور زندگی دنیا است تا ایشان را در آن بیازماییم دیدگان خود مدوز و [بدان که] روزی پروردگار تو بهتر و پایدارتر است (131)</p>
<p>(35) پیامبرانی که بشارتگر و هشداردهنده بودند تا برای مردم پس از [فرستادن] پیامبران در مقابل خدا [بپایان] و [حجتی نباشد و خدا توانا و حکیم است (165)]</p>
<p>(36) اینان کسانی هستند که خدا هدایتشان کرده است پس به هدایت آنان اقتدا کن بگو من از شما هیچ مزدی بر این [رسالت] نمی‌طلبم این [قرآن] جز تذکری برای جهانیان نیست (90)</p>
<p>(37) پیامبر (خدا) بدانچه از جانب پروردگارش بر او نازل شده است ایمان آورده است، و مؤمنان همگی به خدا و فرشتگان و کتابها و فرستادگانش ایمان آورده‌اند (و گفتند:) میان هیچ يك از فرستادگانش فرق نمی‌گذاریم) و گفتند: (شنیدیم و گردن نهادیم، پروردگارا، آموزش تو را (خواستاریم) و فرجام به سوی تو است.) (285)</p>
<p>(38) ای کسانی که ایمان آورده‌اید در برابر خدا و پیامبرش [در هیچ کاری] پیشی مجوید و از خدا پروا بدارید که خدا شنوای داناست (1)</p>
<p>(39) ای کسانی که ایمان آورده‌اید چون خدا و پیامبر شما را به چیزی فرا خواندند که به شما حیات می‌بخشد آنان را اجابت کنید و بدانید که خدا میان آدمی و دلش حایل می‌گردد و هم در نزد او محشور خواهید شد (24)</p>
<p>(40) بگو اگر خدا را دوست دارید از من پیروی کنید تا خدا دوستتان بدارد و گناهان شما را بر شما ببخشد و خداوند آمرزنده مهربان است (31) بگو خدا و پیامبر [او] را اطاعت کنید پس اگر رویگردان شدند قطعا خداوند کافران را دوست ندارد (32)</p>
<p>(41) به یقین خدا بر مؤمنان منت نهاد [که] پیامبری از خودشان در میان آنان برانگیخت تا آیات خود را بر ایشان بخواند و پاکشان گرداند و کتاب و حکمت به آنان بیاموزد قطعا پیش از آن در گمراهی آشکاری بودند (164)</p>
<p>(42) هر کس از پیامبر فرمان برد در حقیقت خدا را فرمان برده و هر کس رویگردان شود ما تو را بر ایشان نگهبان نفرستاده‌ایم (80)</p>
<p>(43) و هیچ مرد و زن مؤمنی را نرسد که چون خدا و فرستاده‌اش به کاری فرمان دهند برای آنان در کارشان اختیاری باشد و هر کس خدا و فرستاده‌اش را نافرمانی کند قطعا دچار گمراهی آشکاری گردیده است (36)</p>
<p>(44) و آنچه را فرستاده [او] به شما داد آن را بگیری و از آنچه شما را باز داشت بازایستید و از خدا پروا بدارید که خدا سخت‌کیفر است (7)</p>
<p>(45) بی‌گمان کسانی که خدا و پیامبر او را آزار می‌رسانند خدا آنان را در دنیا و آخرت لعنت کرده و برایشان عذابی خفت‌آور آماده ساخته است (57)</p>
<p>(46) محمد پدر هیچ يك از مردان شما نیست ولی فرستاده خدا و خاتم پیامبران است و خدا همواره بر هر چیزی داناست (40)</p>
<p>(47) و ما تو را جز [به سمت] بشارتگر و هشداردهنده برای تمام مردم نفرستادیم لیکن بیشتر مردم نمی‌دانند (28)</p>
<p>(48) و تو را جز رحمتی برای جهانیان نفرستادیم (107)</p>

<p>(49) سوگند به اختر [= قرآن] چون فرود می‌آید (1)[که] یار شما نه گمراه شده و نه در نادانی مانده (2) و از سر هوس سخن نمی‌گوید (3) این سخن بجز وحی که وحی می‌شود نیست (4) آن را [فرشته] شدیدالقوی به او فرا آموخت (5)</p>
<p>(50) سوگند به قرآن حکمت‌آموز (2) که قطعا تو از [جمله] پیامبرانی (3) بر راهی راست (4)</p>
<p>(51) قطعا برای شما در [اقتدا به] رسول خدا سرمشقی نیکوست برای آن کس که به خدا و روز بازپسین امید دارد و خدا را فراوان یاد می‌کند (21)</p>
<p>(52) نون سوگند به قلم و آنچه می‌نویسند (1) [که] تو به لطف پروردگارت دیوانه نیستی (2) و بی‌گمان تو را پاداشی بی‌منت خواهد بود (3) و راستی که تو را خوبی والاست (4)</p>
<p>(53) قطعا برای شما پیامبری از خودتان آمد که بر او دشوار است شما در رنج بیفتید به [هدایت] شما حریص و نسبت به مؤمنان دلسوز مهربان است (128)</p>
<p>(54) پس به [برکت] رحمت الهی با آنان نرمخو [و پرمهر] شدی و اگر تندخو و سختدل بودی قطعا از پیرامون تو پراکنده می‌شدند پس از آنان درگذر و برایشان آمرزش بخواه و در کار [ها] با آنان مشورت کن و چون تصمیم گرفتی بر خدا توکل کن زیرا خداوند توکل‌کنندگان را دوست می‌دارد (159)</p>
<p>(55) بگو بر این [رسالت] اجری از شما طلب نمی‌کنم جز اینکه هر کس بخواهد راهی به سوی پروردگارش [در پیش] گیرد (57)</p>
<p>(56) بگو آیا از شریکان شما کسی هست که به سوی حق رهبری کند بگو خداست که به سوی حق رهبری می‌کند پس آیا کسی که به سوی حق رهبری می‌کند سزاوارتر است مورد پیروی قرار گیرد یا کسی که راه نمی‌نماید مگر آنکه [خود] هدایت‌شود شما را چه شده چگونه داوری می‌کنید (35)</p>
<p>(57) ای کسانی که ایمان آورده‌اید خدا را اطاعت کنید و پیامبر و اولیای امر خود را [نیز] اطاعت کنید پس هر گاه در امری [دینی] اختلاف نظر یافتید اگر به خدا و روز بازپسین ایمان دارید آن را به [کتاب] خدا و [سنت] پیامبر [او] عرضه بدارید این بهتر و نیک‌فرجام‌تر است (59)</p>
<p>(58) و آنان که کافر شده‌اند می‌گویند چرا نشانه‌ای آشکار از طرف پروردگارش بر او نازل نشده است [ای پیامبر] تو فقط هشداردهنده‌ای و برای هر قومی رهبری است (7)</p>
<p>(59) و با موسی سی شب وعده گذاشتیم و آن را با ده شب دیگر تمام کردیم تا آنکه وقت معین پروردگارش در چهل شب به سر آمد و موسی [هنگام رفتن به کوه طور] به برادرش هارون گفت در میان قوم من جانشینم باش و [کار آنان را] اصلاح کن و راه فسادگران را پیروی مکن (142)</p>
<p>(60) ای کسانی که ایمان آورده‌اید خدا را اطاعت کنید و پیامبر و اولیای امر خود را [نیز] اطاعت کنید پس هر گاه در امری [دینی] اختلاف نظر یافتید اگر به خدا و روز بازپسین ایمان دارید آن را به [کتاب] خدا و [سنت] پیامبر [او] عرضه بدارید این بهتر و نیک‌فرجام‌تر است (59)</p>
<p>(61) خدا فقط می‌خواهد آلودگی را از شما خاندان [پیامبر] بزدايد و شما را پاک و پاکیزه گرداند (33)</p>
<p>(62) و چون ابراهیم را پروردگارش با کلماتی بیازمود و وی آن همه را به انجام رسانید [خدا به او] فرمود من تو را پیشوای مردم قرار دادم [ابراهیم] پرسید از دودمانم [چطور] فرمود پیمان من به بیدادگران نمی‌رسد (124)</p>
<p>(63) ای کسانی که ایمان آورده‌اید از خدا پروا کنید و با راستان باشید (119)</p>
<p>(64) پس هر که در این [باره] پس از دانشی که تو را [حاصل] آمده با تو محاجه کند بگو بیایید پسرانمان و پسرانمان و زنانمان و زنانمان و ما خویشان نزدیک و شما خویشان نزدیک خود را فرا خوانیم سپس مباحله کنیم و لعنت‌خدا را بر دروغگویان قرار دهیم (61)</p>

<p>(65) آیا ندیدی خدا چگونه مثل زده سخنی پاك كه مانند درختی پاك است كه ریشه‌اش استوار و شاخه‌اش در آسمان است (24)</p>
<p>(66) در حقیقت کسانی که گرویده و کارهای شایسته کرده‌اند آنانند که بهترین آفریدگانند (7) در حقیقت کسانی که گرویده و کارهای شایسته کرده‌اند آنانند که بهترین آفریدگانند (7)</p>
<p>(67) سپس در همان روز است که از نعمت [روی زمین] پرسیده خواهید شد (8)</p>
<p>(68) این همان [پاداشی] است که خدا بندگان خود را که ایمان آورده و کارهای شایسته کرده‌اند [بدان] مژده داده است بگو به ازای آن [رسالت] پاداشی از شما خواستار نیستم مگر دوستی در باره خویشاوندان و هر کس نیکی به جای آورد [و طاعتی اندوزد] برای او در ثواب آن خواهیم افزود قطعا خدا آمرزنده و قدرشناس است (دج)</p>
<p>(69) سپس آدم از پروردگارش کلماتی را دریافت نمود و [خدا] بر او ببخشد آری او [ست که] توبه‌پذیر مهربان است (37)</p>
<p>(70) به یقین ابرار و نیکان از جامی می‌نوشند که با عطر خوشی آمیخته است (5) چشمه‌ای که بندگان خدا از آن می‌نوشند و [به دلخواه خویش] جاریش می‌کنند (6) [همان بندگان] که به نذر خود وفا می‌کردند و از روزی که گزند آن فراگیرنده است می‌ترسیدند (7) و به [پاس] دوستی [خدا] بینوا و یتیم و اسیر را خوراک می‌دادند (8) ما برای خشنودی خداست که به شما می‌خورانیم و پاداش و سپاسی از شما نمی‌خواهیم (9) ما از پروردگاران از روز عبوسی سخت هراسناکیم (10)</p>
<p>(71) و پیش از تو جز مردانی که به آنان وحی می‌کردیم نفرستادیم. اگر [این حقیقت را] نمی‌دانید که پیامبران از جنس بشر بودند [از اهل دانش بپرسید] تا دیگر نگویند که چرا فرشته‌ای به رسالت نازل نشده است؟!]</p>
<p>(72) ای کسانی که ایمان آورده‌اید از خدا پروا کنید و به او [توسل و] تقرب جوید و در راهش جهاد کنید باشد که رستگار شوید (35)</p>
<p>(73) و هیچ پیامبری را نفرستادیم مگر آن که به اذن خدا از او اطاعت شود. و اگر آنان هنگامی که [با ارتکاب گناه] به خود ستم کردند، نزد تو می‌آیند و از خدا آمرزش می‌خواستند، و پیامبر هم برای آنان طلب آمرزش می‌کرد، یقیناً خدا را بسیار توبه‌پذیر و مهربان می‌یافتند.</p>
<p>(74) ...امروز کفرپیشگان از (شکست) دین شما ناامید شده‌اند؛ بنابراین از آنان مترسید و از من بترسید. امروز (با نصب علی بن ابیطالب به ولایت و امامت و حکومت و فرمانروایی بر امت) دینتان را برای شما کامل، و نعمتم را بر شما تمام کردم، و اسلام را برایتان به عنوان دین پسندیدم...مانده، (3)</p>
<p>(75) ولی شما تنها خدا و پیامبر اوست و کسانی که ایمان آورده‌اند همان کسانی که نماز برپا می‌دارند و در حال رکوع زکات می‌دهند (55) و کسانی که خدا و رسولش و مؤمنانی [چون علی بن ابی طالب] را به سرپرستی و دوستی بپذیرند [حزب خدایند]، و یقیناً حزب خدا [در هر زمان و همه جا] پیروزند. (5:56)</p>
<p>(76) ای پیامبر آنچه از جانب پروردگارت به سوی تو نازل شده ابلاغ کن و اگر نکنی پیامش را نرسانده‌ای و خدا تو را از [گزند] مردم نگاه می‌دارد آری خدا گروه کافران را هدایت نمی‌کند (67)</p>
<p>(77) و آنان که کافر شده‌اند می‌گویند چرا نشانه‌ای آشکار از طرف پروردگارش بر او نازل نشده است [ای پیامبر] تو فقط هشداردهنده‌ای و برای هر قومی رهبری است (7)</p>
<p>(78) و کسانی که کافر شدند می‌گویند تو فرستاده نیستی بگو کافی است خدا و آن کس که نزد او علم کتاب است میان من و شما گواه باشد (43)</p>
<p>(79) آیا ترسیدید که پیش از گفتگوی محرمانه خود صدقه‌هایی تقدیم دارید و چون نکردید و خدا [هم] بر شما بخشود پس نماز را برپا دارید و زکات را بدهید و از خدا و پیامبر او فرمان برید و خدا به آنچه می‌کنید آگاه است (13)</p>
<p>(80) کسانی که اموال خود را شب و روز، و نهان و آشکارا، انفاق می‌کنند، پاداش آنان نزد پروردگارشان برای آنان خواهد بود؛ و نه بیمی بر آنان است و نه اندوهگین می‌شوند. (274)</p>

<p>(81) و از میان مردم کسی است که جان خود را برای طلب خشنودی خدا می‌فروشد و خدا نسبت به [این] بندگان مهربان است (207)</p>
<p>(82) ما تو را [چشمه] کوثر دادیم (1) پس برای پروردگارت نماز گزار و قربانی کن (2) دشمنت خود بی‌تبار خواهد بود (3)</p>
<p>(83) ای نفس مطمئنه (27) خشنود و خدایسند به سوی پروردگارت بازگرد (28) و در میان بندگان من درآی (29) و درپهشت من داخل شو</p>
<p>(84) و در حقیقت در زبور پس از تورات نوشتیم که زمین را بندگان شایسته ما به ارث خواهند برد (105)</p>
<p>(85) خدا به کسانی از شما که ایمان آورده و کارهای شایسته کرده‌اند وعده داده است که حتما آنان را در این سرزمین جانشین [خود] قرار دهد همان گونه که کسانی را که پیش از آنان بودند جانشین [خود] قرار داد و آن دینی را که برایشان پسندیده است به سودشان مستقر کند و بیمشان را به ایمنی مبدل گرداند [تا] مرا عبادت کنند و چیزی را با من شریک نگردانند و هر کس پس از آن به کفر گراید آنانند که نافرمانند (55)</p>
<p>(86) و خواستیم بر کسانی که در آن سرزمین فرو دست شده بودند منت نهمیم و آنان را پیشوایان [مردم] گردانیم و ایشان را وارث [زمین] کنیم (5)</p>
<p>(87) اگر مؤمن باشید باقیمانده [حلال] خدا برای شما بهتر است و من بر شما نگاهبان نیستم (86)</p>
<p>(88) خداوند کسی است که هیچ معبودی جز او نیست به یقین در روز رستاخیز که هیچ شکی در آن نیست شما را گرد خواهد آورد و راستگوتر از خدا در سخن کیست (87)</p>
<p>(89) و اوست آن کس که آفرینش را آغاز می‌کند و باز آن را تجدید می‌نماید و این [کار] بر او آسانتر است و در آسمانها و زمین نمونه والا [ک] هر صفت برتر از آن اوست و اوست شکست‌ناپذیر سنجیده‌کار (27)</p>
<p>(90) پس چون فریاد گوش‌خراش دررسد (33) روزی که آدمی از برادرش (34) و از مادرش و پدرش (35) و از همسرش و پسرانش می‌گریزد (36) در آن روز هر کسی از آنان را کاری است که او را به خود مشغول می‌دارد (37)</p>
<p>(91) ای مردم از پروردگار خود پروا کنید چرا که زلزله رستاخیز امری هولناک است (1) روزی که آن را ببینید هر شیردهنده‌ای آن را که شیر می‌دهد [از ترس] فرو می‌گذارد و هر آبستنی بار خود را فرو می‌نهد و مردم را مست می‌بینی و حال آنکه مست نیستند ولی عذاب خدا شدید است (2)</p>
<p>(92) پس اگر کفر بورزید چگونه از روزی که کودکان را پیر می‌گرداند پرهیز توانید کرد (17)</p>
<p>(93) آن واقعه چون وقوع یابد (1) [که] در وقوع آن دروغی نیست (2) پست‌کننده [کافران و] بالابرنده [مومنان] است (3)</p>
<p>(94) روز قیامت نه خویشان شما و نه فرزندانان هرگز به شما سود نمی‌رسانند [خدا] میاتان فیصله می‌دهد و خدا به آنچه انجام می‌دهید بیناست (3)</p>
<p>(95) پس آنگاه که در صور دمیده شود [دیگر] میانشان نسبت خویشاوندی وجود ندارد و از [حال] یکدیگر نمی‌پرسند (101)</p>
<p>(96) و کسانی که کافر شده‌اند به کسانی که ایمان آورده‌اند می‌گویند راه ما را پیروی کنید و گناهانتان به گردن ما و [لی] چیزی از گناهانتان را به گردن نخواهند گرفت قطعاً آنان دروغ‌گویند (12) و قطعاً بارهای گران خودشان و بارهای گران [دیگر] را با بارهای گران خود برخواهند گرفت و مسلماً روز قیامت از آنچه به دروغ برمی‌بستند پرسیده خواهند شد (13)</p>

<p>(97) روزی که کسی برای کسی هیچ اختیاری ندارد و در آن روز فرمان از آن خداست (19)</p>
<p>(98) در حقیقت کسانی که کفر ورزیدند اگر تمام آنچه در زمین است برای آنان باشد و مثل آن را [نیز] با آن [داشته باشند] تا به وسیله آن خود را از عذاب روز قیامت بازخرند از ایشان پذیرفته نمی‌شود و عذابی بر درد خواهند داشت (36)</p>
<p>(99) و کارنامه هر انسانی را به گردن او بسته‌ایم و روز قیامت برای او نامه‌ای که آن را گشاده می‌بیند بیرون می‌آوریم () نامه‌ات را بخوان کافی است که امروز خودت حسابرس خود باشی ()</p>
<p>(100) و کارنامه [عمل شما در میان] نهاده می‌شود آنگاه بزهکاران را از آنچه در آن است بیمناک می‌بینی و می‌گویند ای وای بر ما این چه نامه‌ای است که هیچ [کار] کوچک و بزرگی را فرو نگذاشته جز اینکه همه را به حساب آورده است و آنچه را انجام داده‌اند حاضر یابند و پروردگار تو به هیچ کس ستم روا نمی‌دارد (49)</p>
<p>(101) آنگاه که زمین به لرزش [شدید] خود لرزانیده شود (1) و زمین بارهای سنگین خود را برون افکند (2) و انسان گوید [زمین] را چه شده است (3) آن روز است که [زمین] خبرهای خود را باز گوید (4) [همان گونه] که پروردگارت بدان وحی کرده است (5) آن روز مردم [به حال] پراکنده برآیند تا [نتیجه] کارهایشان به آنان نشان داده شود (6) پس هر که هموزن ذره‌ای نیکی کند [نتیجه] آن را خواهد دید (7) و هر کس هموزن ذره‌ای بدی کند، آن بدی را ببیند. (99:8)</p>
<p>(102) و ترازوهای داد را در روز رستاخیز می‌نهییم پس هیچ کس [در] چیزی ستم نمی‌بیند و اگر [عمل] هموزن دانه خردلی باشد آن را می‌آوریم و کافی است که ما حسابرس باشیم (47)</p>
<p>(103) روزی که خداوند همه آنان را بر می‌انگیزد و به آنچه کرده‌اند آگاهشان می‌گرداند خدا [کارهایشان را] برشمرده است و حال آنکه آنها آن را فراموش کرده‌اند و خدا بر هر چیزی گواه است (6)</p>
<p>(104) ای پیامبر ما تو را [به سم ت] گواه و بشارتگر و هشداردهنده فرستادیم (45) و دعوت‌کننده به سوی خدا به فرمان او و چراغی تابناک (46)</p>
<p>(105) پس چگونه است [حالشان] آنگاه که از هر امتی گواهی آوریم و تو را بر آنان گواه آوریم</p>
<p>(106) و [به یاد آور] روزی را که در هر امتی گواهی از خودشان برایشان برانگیزیم و تو را [هم] بر این [امت] گواه آوریم و این کتاب را که روشنگر هر چیزی است و برای مسلمانان رهنمود و رحمت و بشارتگری است بر تو نازل کردیم (89)</p>
<p>(107) و بگو [هر کاری می‌خواهید] بکنید که به زودی خدا و پیامبر او و مؤمنان در کردار شما خواهند نگرست و به زودی به سوی دانای نهان و آشکار بازگردانیده می‌شوید پس ما را به آنچه انجام می‌دادید آگاه خواهد کرد (105)</p>
<p>(108) و [یاد کن] روزی را که دشمنان خدا به سوی آتش گردآورده و بازداشت [و] دسته دسته تقسیم می‌شوند (19) تا چون بدان رسند گوششان و دیدگانشان و پوستشان به آنچه می‌کرده‌اند بر ضدشان گواهی دهند (20)</p>
<p>(109) بگو شفاعت یکسره از آن خداست فرمانروایی آسمانها و زمین خاص اوست سپس به سوی او باز گردانیده می‌شوید (44)</p>
<p>(110) و کسانی که به جای او می‌خوانند [و می‌پرستند] اختیار شفاعت ندارند مگر آن کسانی که آگاهانه به حق گواهی داده باشند و آنان [حقیقت حال کسانی را که می‌خواهند برای آنان شفاعت کنند] می‌دانند.</p>
<p>(111) در آن روز شفاعت [به کسی] سود نبخشد مگر کسی را که [خدای] رحمان اجازه دهد و سختش او را پسند آید</p>
<p>(112) [شفیعیان در آن روز قدرت بر شفاعت ندارند مگر کسانی] مانند پیامبران ، امامان ، فرشتگان و اولیا] که از نزد [خدای] رحمان ، پیمانی [بر اذن شفاعت] گرفته باشند</p>

<p>(113) خدا همه گذشته و آینده آنان را می‌داند ، و جز برای کسی که خدا ببینند شفاعت نمی‌کنند ، و آنان به خاطر خشیت از [عظمت و جلال] او بیمناکند .</p>
<p>(114) آیا انسان گمان می‌کند که ما هرگز استخوان‌هایش را جمع نخواهیم کرد؟ «3» چرا در حالی که توانایم [خطوط] سر انگشتانش را درست و نیکو بازسازی کنیم ، «4» [نه اینکه به گمان او قیامت در کار نباشد] بلکه انسان می‌خواهد [با دست و پا زدن در شك و تردید] فرارویش را [از اعتقاد به قیامت که بازدارنده‌ای قوی است] باز کند [تا برای ارتکاب هر گناهی آزاد باشد !]</p>
<p>(115) در حالی که آفرینش نخستین خود را از یاد برده برای ما مثلی زد [و] گفت : چه کسی این استخوان‌ها را در حالی که پوسیده‌اند زنده می‌کند؟ «78» بگو : همان کسی که نخستین بار آن را پدید آورد . زنده‌اش می‌کند ، و او به هر چیزی داناست</p>
<p>(116) قطعاً هیچ کس نمی‌داند چه چیزهایی که مایه خوشحالی آنان است به پاداش اعمالی که همواره انجام می‌داده‌اند ، برای آنان پنهان داشته‌اند</p>
<p>(117) به زودی او را در سفر درآورم «26» و تو چه می‌دانی سقر چیست؟ «27» [آتش است که] نه چیزی را باقی می‌گذارد و نه رها می‌کند ؛ «28» پوست بدن را [همه جانبه] دگرگون می‌کند ؛ «29»</p>
<p>(118) مسلماً نماز همواره در اوقاتی مشخص و معین وظیفه‌ای مقرر بر مؤمنان است .</p>
<p>(119) بر همه نمازها و به ویژه نماز میانه [که بر اساس پاره‌ای از روایات ، نماز ظهر است] محافظت کنید ، و [هنگام عبادت] فروتنانه برای خدا قیام کنید</p>
<p>(120) و نماز را برای یاد من برپا دار</p>
<p>(121) آنچه را از این کتاب به تو وحی شده است ، بخوان و نماز را برپا دار ، یقیناً نماز از گناهان آشکار، و کارهای ناپسند باز می‌دارد ؛ و همانا ذکر خدا بزرگ‌تر است ، و خدا آنچه را انجام می‌دهید می‌داند . «45»</p>
<p>(122) ای اهل ایمان ! روزه بر شما مقرر شده ، همان گونه که بر پیشینیان شما مقرر شد ، تا پرهیزکار شوید . «183»</p>
<p>(123) از اموالشان زکاتی دریافت کن که به سبب آن [نفوس و اموالشان را] پاک می‌کنی ، و آنان را رشد و تکامل می‌دهی ؛ و [به هنگام دریافت زکات] آنان را دعا کن ؛ زیرا دعای تو مایه آرامش برای آنان است ؛ و خدا شنوا و داناست . «103»</p>
<p>(124) و بدانید هر چیزی که [از راه جهاد یا کسب یا هر طریق مشروعی] به عنوان غنیمت و فایده به دست آورید [کم باشد یا زیاد] يك پنجم آن برای خدا و رسول خدا صلی‌الله‌علیه‌وآله و خویشان پیامبر ، و یتیمان و مسکینان و در راه ماندگان است ، اگر به خدا و آنچه بر بنده‌اش روز جدا کننده حق از باطل ، روز رویارویی دو گروه [مؤمن و کافر در جهاد] باشد ، آن یک‌سوم آن است .</p>
<p>(125) و در راه خدا با کسانی که با شما می‌جنگند بجنگید ، و [هنگام جنگ از حدود الهی] تجاوز نکنید ، که خدا تجاوزکاران را دوست ندارد</p>
<p>(126) هرگز گمان مبر آنان که در راه خدا کشته شدند مردگانند ، بلکه زنده‌اند و نزد پروردگارشان روزی داده می‌شوند . «169» در حالی که خدا به آنچه از بخشش و احسان خود به آنان عطا کرده شادمانند ، و برای کسانی که از پی ایشانند و هنوز به آنان نپیوسته‌اند [و سرانجام به شرف شهادت نایل می‌شوند] شادی می‌کنند ، که نه بیمی بر آنان است و نه اندوهگین می‌شوند . «170» [شهادت] به نعمت و فضلی از سوی خدا و اینکه خدا پاداش مؤمنان را تپاه نمی‌کند ،</p>
<p>(127) ... و خدا را حقی لازم بر عهده مردم است که [برای ادای مناسک حج] آهنگ آن خانه کنند ، [البته] کسانی که [از جهت سلامت جسمی و توانمندی مالی و باز بودن مسیر] بتوانند به سوی آن راه یابند ، و هر که ناسپاسی ورزد [و از رفتن به آنجا خودداری کند ، به خود زیان زده] ؛ زیرا خدا از جهانیان بی‌نیاز است</p>
<p>(128) شما بهترین امتی هستید که [برای اصلاح جوامع انسانی] پدیدار شده‌اید ، به کار شایسته فرمان می‌دهید و از کار ناپسند باز می‌دارید ، و [از روی تحقیق و معرفت و صدق و اخلاص] به خدا ایمان می‌آورید . و اگر اهل کتاب ایمان می‌آوردند قطعاً برای آنان بهتر بود ؛ برخی از آنان مؤمن [به قرآن و پیامبرند] و بیشترشان بدکار و نافرمانند .</p>

<p>129) و از عذابى [كه نتیجه گناهان گوناگون است] بپرهیزید ، [عذابى] كه فقط به ستمكاران از شما نمى‌رسد [بلكه وقتى نازل شود ، همه را فرا مى‌گیرد ، ستمكاران را به خاطر ستم و اهل ایمان را به سبب اختلاف و نزاع و ترك امر به معروف و نهی از منكر] و بدانید كه خدا سخت كیفر است</p>
<p>130) پس چرا در میان امت‌هاى كه پیش از شما بودند ، مصلحانى دلسوز نبودند كه [مردم را] از فساد در زمین بازدارند ؟ مگر اندكى كه [به سبب بازداشتن مردم از فساد] نجاتشان دادیم . و آنان كه ستم كردند ، دنباله‌رو [و دل بسته] چیزى از نعمت و ثروت شدند [كه در آن به طغیان افتادند] و آنان گنهكار بودند .</p>
<p>131) و باید از شما گروهى باشند كه [همه مردم را] به سوى خیر [اتحاد ، اتفاق ، الفت ، برادرى ، موااسات و درستى] دعوت نمایند ، و به كار شایسته وادارند ، و از كار ناپسند بازدارند ؛ یقیناً اینان رستگارند</p>
<p>132) آیا مردم را به نیكى فرمان مى‌دهید و خود را [در انجام دادن نیكى] فراموش مى‌کنید ؟ در حالى كه كتاب [تورات را كه با شدت به نیكى دعوتتان کرده] مى‌خوانید . آیا [به وضع زبان‌بار خود] نمى‌اندیشید</p>
<p>133) خدا سرپرست و یار كسانى است كه ایمان آورده‌اند ؛ آنان را از تاریكى‌ها [ى] جهل ، شرك ، فسق و فجور] به سوى نور [ایمان ، اخلاق حسنه و تقوا] بیرون مى‌برد . و كسانى كه كافر شدند ، سرپرستان آنان طغیان گراند كه آنان را از نور به سوى تاریكى‌ها بیرون مى‌برند ؛ آنان اهل آتش‌اند و قطعاً در آنجا جاودانه‌اند .» 257</p>
<p>134) پیامبر ، نسبت به مؤمنان از خودشان اولی و سزاوارتر است ، و همسرانش مادران آنانند ، و بر طبق كتاب خدا دارندگان قرابت نسبى [در میراث بردن] از یكدیگر از مؤمنان و مهاجران [كه پیش از این بر پایه ایمان و هجرت میراث مى‌بردند] سزاوارترند ، مگر اینکه بخواهید [در وصیت كردن به پرداخت ارث] درباره دوستانتان احسان كنید كه این امرى ثبت شده در كتاب [خدا] ست</p>
<p>135) سرپرست و دوست شما فقط خدا و رسول اوست و مؤمنانى [مانند على بن ابى‌طالب‌اند] كه همواره نماز را برپا مى‌دارند و در حالى كه در ركوعند [به تهیدستان] زكات مى‌دهند</p>
<p>136) مردان و زنان با ایمان دوست و یار یكدیگرند ؛ همواره به كارهاى شایسته فرمان مى‌دهند و از كارهاى زشت و ناپسند باز مى‌دارند ، و نماز را برپا مى‌كنند ، و زكات مى‌پردازند ، و از خدا و پیامبرش اطاعت مى‌نمایند ؛ یقیناً خدا آنان را مورد رحمت قرار مى‌دهد ؛ زیرا خدا توانای شكست‌ناپذیر و حكیم است .» 71</p>
<p>137) خدا فقط شما را از دوستى با كسانى نهى مى‌كند كه در كار دین با شما جنگیدند ، و از دیارتان بیرون راندند ، و در بیرون راندنتان به یكدیگر كمك كردند تا [به خاطر این سختگیرى] با آنان دوستى كنید . و تنها كسانى كه با آنان دوستى كنند ستمكاراند .</p>
<p>138) ای اهل ایمان ! اگر پدرانان و برادرانتان كفر را بر ایمان ترجیح دهند ، آنان را دوستان و سرپرستان خود مگیرید ؛ و كسانى از شما كه آنان را دوست و سرپرست خود گیرند ، اینان هستند كه ستمكارند</p>
<p>139) [مردان و زنان] بی‌همسر و غلامان و کنیزان شایسته خود را همسر دهید ؛ اگر تهیدست‌اند ، خدا آنان را از فزون‌بخشى خود بی‌نیاز مى‌كند ؛ و خدا بسیار عطا كننده و داناست .» 32 و كسانى كه [وسيله] ازدواجى نمى‌یابند باید پاكدامنى پیشه كنند تا خدا آنان را از فزون بخشى خود توانگر سازد</p>
<p>140) و نزدیک زنا نشوید كه كارى بسیار زشت و راهى بد است</p>
<p>141) ای پیامبر ! به همسرانت و دخترانت و همسران كسانى كه مؤمن هستند بگو : چادرهايشان را بر خود فرو پوشند [تا بدن و آرایش و زیورهایشان در برابر دید نامحرمان قرار نگیرد .] این [پوشش] به اینکه [به عفت و پاكدامنى] شناخته شوند نزدیک‌تر است ، و در نتیجه [از سوى مردم بی‌تقوا] مورد آزار قرار نخواهند گرفت ؛ و خدا همواره بسیار آمرزنده و مهربان است .</p>
<p>142) به مردان مؤمن بگو : چشمان خود را [از آنچه حرام است مانند دیدن زنان نامحرم و عورت دیگران] فرو بندند ، و شرمگاه خود را حفظ كنند ، این برای آنان پاكیزه‌تر است ، قطعاً خدا به كارهاى كه انجام مى‌دهند ، آگاه است .» 30 و به زنان باایمان بگو : چشمان خود را از آنچه حرام است فرو بندند</p>
<p>143) [او] چشم‌هائى را كه به خیانت [به نامحرمان] نگاه مى‌كند و آنچه را سینه‌ها پنهان مى‌دارند مى‌داند</p>
<p>144) و زمانى كه از همسرانش متاعى خواستید از پشت پرده و حجاب از آنان بخواهید ، كه این برای قلب شما و قلب‌هاى آنان پاكیزه‌تر است</p>

<p>145) ای همسران پیامبر! شما اگر پرهیزکاری پیشه کنید [از نظر منزلت و موقعیت] مانند هیچ يك از زنان نیستید ، پس در گفتار خود ، نرمی و طنازی [چنانکه عادت بیشتر زنان است] نداشته باشید تا کسی که بیمار دل است طمع کند ، و سخن پسندیده گوید</p>
<p>146) و جن و انس را جز برای اینکه مرا بپرستند نیافریدیم؛)</p>
<p>147) ای اهل ایمان! مراقب [ایمان و ارزش های معنوی] خود باشید؛ اگر شما هدایت یافتید، گمراهی کسی که گمراه شده به شما زیانی نمی رساند. بازگشت همه شما به سوی خداست؛ پس شما را از آنچه انجام می دادید، آگاه خواهد کرد</p>
<p>148) ای اهل ایمان! از خدا پروا کنید؛ و هر کسی باید با تأمل بنگرد که برای فردای خود چه چیزی پیش فرستاده است، و از خدا پروا کنید؛ یقیناً خدا به آنچه انجام می دهید، آگاه است و مانند کسانی مباحثید که خدا را فراموش کردند، پس خدا هم آنان را دچار خودفراموشی کرد؛ اینان همان فاسقانند</p>
<p>149) پس آیا کسی که معبودش را هوای نفسش قرار داده دیدی؟ و خدا او را از روی علم و آگاهی خود [بر اینکه شایسته هدایت نیست] گمراه کرد، و بر گوش و دلش مهر [تیره بختی] نهاد، و بر چشم [دلش] پرده ای قرار داده است، پس چه کسی است که بعد از خدا او را هدایت کند؟ آیا متذکر [حقایق] نمی شوید؟</p>
<p>150) و اما کسی که از مقام و منزلت پروردگارش ترسیده و نفس را از هوا و هوس بازداشته است؛ پس بی تردید جایگاهش بهشت است</p>
<p>151) ای مؤمنان! از گام های شیطان پیروی نکنید؛ و هر که از گام های شیطان پیروی کند [هلاک می شود] زیرا شیطان به کار بسیار زشت و عمل ناپسند فرمان می دهد؛ و اگر فضل و رحمت خدا بر شما نبود، هرگز احدی از شما [از عقاید باطل و اعمال و اخلاق ناپسند] پاک نمی شد، ولی خدا هر که را بخواهد پاک می کند؛ و خدا شنوا و داناست</p>
<p>152) ای اهل ایمان! خدا را بسیار یاد کنید،(و صبح و شام او را تسبیح گوید.) اوست که با فرشتگان خود بر شما درود می فرستد تا شما را از تاریکی ها به سوی نور بیرون آورد، و او به مؤمنان مهربان است</p>
<p>153) پس مرا یاد کنید تا شما را یاد کنم و مرا سپاس گزارید و کفران نعمت نکنید</p>
<p>154) و پاسی از شب را برای عبادت و بندگی بیدار باش که این افزون [بر واجب]، ویژه توست، امید است پروردگارت تو را [به سبب این عبادت ویژه] به جایگاهی ستوده برانگیزد.</p>
<p>155) بی تردید پرهیزکاران در بهشت ها و چشمه سارهایند (آنچه را پروردگارشان به آنان عطا کرده دریافت می کنند؛ زیرا که آنان پیش از این همواره نیکوکار بودند.) آنان اندکی از شب را می خوابیدند [و بیشتر آن را به عبادت و بندگی می گذراندند.] و سحرگاهان از خدا درخواست آمرزش می کردند)</p>
<p>156) ای مردم! ما شما را از یک مرد و زن آفریدیم و ملت ها و قبیله ها قرار دادیم تا یکدیگر را بشناسید. بی تردید گرمی ترین شما نزد خدا پرهیزکارترین شماست. یقیناً خدا دانا و آگاه است.</p>
<p>157) ای اهل ایمان! اگر [در همه امورتان] از خدا پروا کنید، برای شما [بینایی و بصیرتی ویژه] برای تشخیص حق از باطل قرار می دهد، و گناهانتان را محو می کند، و شما را می آموزد؛ و خدا دارای فضل بزرگ است</p>
<p>158) و هر که از خدا پروا کند، خدا برای او راه بیرون شدن [از مشکلات و تنگناها را] قرار می دهد(و او را از جایی که گمان نمی برد روزی می دهد، و کسی که بر خدا توکل کند، خدا برایش کافی است، [و] خدا فرمان و خواسته اش را [به هر کس که بخواهد] می رساند؛ یقیناً برای هر چیزی اندازه ای قرار داده است</p>
<p>159) و هر که از خدا پروا کند برای او در کارش آسانی قرار می دهد</p>
<p>160) این حقایق بیان شده احکام خداست که آنها را به سوی شما نازل کرده است؛ و هر کس از خدا پروا کند، گناهانش را از او محو می کند و پاداش او را بزرگ می دارد</p>

<p>161) و اگر اهل کتاب [به آیین اسلام] ایمان می آوردند و پرهیزکاری می کردند، یقیناً گناهانشان را محو می کردیم، و آنان را در بهشت های پر نعمت در می آوردیم.</p>
<p>162) و اگر اهل شهرها و آبادی ها ایمان می آوردند و پرهیزکاری پیشه می کردند، یقیناً [درهای] برکاتی از آسمان و زمین را بر آنان می گشودیم، ولی [آیات الهی و پیامبران را] تکذیب کردند، ما هم آنان را به کیفر اعمالی که همواره مرتکب می شدند [به عذابی سخت] گرفتیم</p>
<p>163) و برخی از مردم اند که خدا را یک سویه [و بر پایه دست یابی به امور مادی] می پرستند، پس اگر خیری [چون ثروت، مقام و اولاد] به آنان برسد به آن ارامش یابند، و اگر بلائی [چون بیماری، تهیدستی و محرومیت از عناوین اجتماعی] به آنان برسد [از پرستش خدا] عقب گرد می کنند [و به بی دینی و ارتداد می گرایند]، دنیا و آخرت را از دست داده اند، و این است همان زیان آشکار()</p>
<p>164) ای اهل ایمان! آیا شما را به تجارتی راهنمایی کنم که شما را از عذابی دردناک نجات می دهد؟ به خدا و پیامبرش ایمان آورید، و با اموال و جان هایتان در راه خدا جهاد کنید؛ این [ایمان و جهاد] اگر [به منافع فراگیر و همیشگی آن] معرفت و آگاهی داشتید، برای شما [از هر چیزی] بهتر است؛ تا گناهتان را بیامزد، و شما را در بهشت هایی که از زیر [درختان] آن نرها جاری است و خانه های پاکیزه در بهشت های جاویدان، درآورد؛ این است کامیابی بزرگ</p>
<p>165) [کیفر و پاداش] نه بر وفق آرزوهای [واهی] برخی از شما [مسلمانان] است، و نه بر وفق آرزوهای [بوچ] اهل کتاب. هر کس مرتکب کار زشتی شود، به آن کیفر داده می شود؛ و جز خدا سرپرست و یآوری برای خود نخواهد یافت. (4:123) و کسانی از مردان یا زنان که بخشی از کارهای شایسته را انجام دهند، در حالی که مؤمن باشند، پس اینان وارد بهشت می شوند، و به اندازه گودی پشت هسته خرما مورد ستم قرار نمی گیرند</p>
<p>166) بی تردید مؤمنان رستگار شدند آنان که در نمازشان [به ظاهر] فروتن [و به باطن با حضور قلب] اند</p>
<p>167) و آنان که از [هر گفتار و کردار] بیهوده و بی فایده روی گردانند،</p>
<p>168) و آنان که پرداخت کننده زکات اند،()</p>
<p>169) و آنان که نگه دارنده دامنشان [از شهوت های حرام] اند، (مگر در [کام جویی از] همسران یا کنیزانشان، که آنان [در این زمینه] مورد سرزنش نیستند. پس کسانی [که در بهره گیری جنسی، راهی] غیر از این جویند، تجاوزکار [از حدود حق] هستند</p>
<p>170) و آنان که امانت ها و پیمان های خود را رعایت می کنند</p>
<p>171) و آنان که همواره بر [اوقات و شرایط ظاهری و معنوی] نمازهایشان محافظت دارند</p>
<p>172) مؤمنان، فقط کسانی هستند که چون یاد خدا شود، دل هایشان ترسان می شود، و هنگامی که آیات او بر آنان خوانده شود بر ایمانشان می افزاید، و بر پروردگارشان توکل می کنند</p>
<p>173) [آن مؤمنان، همان] توبه کنندگان، عبادت کنندگان، سپاس گزاران، روزه داران، رکوع کنندگان، سجده کنندگان، فرمان دهندگان به معروف و بازدارندگان از منکر و پاسداران حدود و مقررات خداوند؛ و مؤمنان را [به رحمت و رضوان خدا] مزده ده</p>
<p>174) قطعاً کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام داده اند، به زودی [خدای] رحمان برای آنان [در دل ها] محبتی قرار خواهد داد.</p>
<p>175) و برخی از مردم به جای خدا معبودهایی انتخاب می کنند که آنها را آن گونه که سزاوار است خدا را دوست داشته باشند، دوست می دارند؛ ولی آنان که ایمان آورده اند، محبت و عشقشان به خدا بیشتر و قوی تر است، و اگر کسانی که [یا انتخاب معبودهای باطل] ستم روا داشتند، هنگامی که عذاب را ببینند، بی تردید بفهمند که همه قدرت ویژه خداست [و معبودهای باطل، هیچ و یوچ اند] و خدا سخت کیفر است</p>
<p>176) مسلماً خدا از مؤمنان دفاع می کند، قطعاً خدا هیچ خیانت کار ناسپاسی را دوست ندارد.</p>

<p>(177) و بندگان رحمان کسانی اند که روی زمین با آرامش و فروتنی راه می روند، و هنگامی که نادانان آنان را طرف خطاب قرار می دهند [در پاسخشان] سخنانی مسالمت آمیز می گویند،)</p>
<p>(178) و آنان که شب را برای پروردگارشان با سجده و قیام به صبح می رسانند</p>
<p>(179) و آنان که می گویند: پروردگارا! عذاب [دوزخ] را از ما بگردان که مسلماً عذاب آن پایدار و همیشگی است قطعاً دوزخ بد قرارگاه و بد اقامت گاهی است</p>
<p>(180) و آنان که وقتی انفاق می کنند، نه از حد معمول [و متعارف] می گذرند و نه تنگ می گیرند، و [انفاقشان] همواره میان این دو در حد اعتدال است</p>
<p>(181) و آنان که معبود دیگری را با خدا نمی پرستند، و کسی را که خدا خورش را حرام کرده است، جز به حق نمی کشند، و زنا نمی کنند؛ و کسی که این اعمال را مرتکب شود به کیفر سختی برسد</p>
<p>(182) آنان که تن به شهادت ناحق نمی دهند و در مجالس باطل حاضر نمی شوند، و هنگامی که بر گفتار و کردار لغو می گذرند، با بزرگواری و متانت می گذرند</p>
<p>(183) و آنان که وقتی به آیات پروردگارشان پندشان دهند، در برابر آن با حالت کوری و کوری نمی افتند، [بلکه با گوش شنوا و چشم بصیرت به آن دل می دهند].</p>
<p>(184) و آنان که می گویند: پروردگارا! ما را از سوی همسران و فرزندانمان خوشدلی و خوشحالی بخش، و ما را پیشوای پرهیزکاران قرار ده</p>
<p>(185) و [همان] کسانی که از گناهان بزرگ و از کارهای زشت دوری می کنند و هنگامی که [به مردم] خشم می گیرند، راه چشم پوشی و گذشت را برمی گزینند</p>
<p>(186) و آنان که دعوت پروردگارشان را اجابت کردند و نماز را برپا داشتند و کارشان در میان خودشان بر پایه مشورت است و از آنچه روزی آنان کرده ایم، انفاق می کنند؛</p>
<p>(187) و [نیز یاد کنید] هنگامی را که پروردگارتان اعلام کرد که اگر سپاس گزاری کنید، قطعاً [نعمت] خود را بر شما می افزایم، و اگر ناسپاسی کنید، بی تردید عذابم سخت است (و موسی [به بنی اسرائیل] گفت: اگر شما و همه مردم روی زمین کافر شوید [زبانی به خدا نمی رسد]؛ زیرا خدا بی نیاز و ستوده است</p>
<p>(188) بگو: جز این نیست که من هم بشری مانند شمایم که به من وحی می شود که معبود شما فقط خدای یکتاست؛ پس کسی که دیدار [پاداش و مقام قرب] پروردگارش را امید دارد، پس باید کاری شایسته انجام دهد و هیچ کس را در پرستش پروردگارش شریک نکند. (18:110)</p>
<p>(189) ای اهل ایمان از صبر و نماز [برای حل مشکلات خود و پاک ماندن از آلودگی ها و رسیدن به رحمت حق] کمک بخواهید زیرا خدا با صابران است.</p>
<p>(190) و او را از جایی که گمان نمی برد روزی می دهد، و کسی که بر خدا توکل کند، خدا برایش کافی است، [و] خدا فرمان و خواسته اش را [به هر کس که بخواهد] می رساند؛ یقیناً برای هر چیزی اندازه ای قرار داده است.</p>
<p>(191) آیا چنین انسان کفران کننده ای بهتر است) یا کسی که در ساعات شب به سجده و قیام و عبادتی خالصانه مشغول است، از آخرت می ترسد و به رحمت پروردگارش امید دارد؟ بگو: آیا کسانی که معرفت دارند و کسانی که بی بهره از معرفت اند، یکسانند؟ فقط خردمندان متذکر می شوند</p>
<p>(192) و مؤمنان را نسزد که همگی [به سوی جهاد] بیرون روند؛ چرا از هر جمعیتی گروهی [به سوی پیامبر] کوچ نمی کنند تا در دین آگاهی یابند و قوم خود را هنگامی که به سوی آنان بازگشتند، بیم دهند، برای این که [از مخالفت با خدا و عذاب او] بهره یزدند</p>

<p>(193) و اینکه برای انسان جز آنچه تلاش کرده [هیچ نصیب و بهره ای] نیست، (53:39) و اینکه تلاش او به زودی دیده خواهد شد؛ (53:40) سپس به تلاشش پاداش کامل خواهند داد؛ (53:41)</p>
<p>(194) این است [برنامه های حج و حدود و مقررات خدا] و هر کس شعایر خدا را بزرگ شمارد، بدون تردید این بزرگ شمردن ناشی از تقوای دل هاست. (22:32)</p>
<p>(195) ای مؤمنان! به پیشگاه خدا توبه کنید، توبه ای خالص [که شما را از بازگشت به گناه بازدارد]؛ امید است پروردگارتان گناهانتان را از شما محو کند و شما را به بهشت هایی که از زیر [درختان] آن نهرها جاری است، درآورد، در آن روزی که خدا پیامبر و کسانی که با او ایمان آورده اند، خوار نمی کند، نورشان پیشاپیش آنان و از سوی راستشان شتابان حرکت می کند، می گویند: پروردگارا! نور ما را برای ما کامل کن و ما را بیمارز که تو بر هر کاری توانایی. (66:8)</p>
<p>(196) به راستی خدا به عدالت و احسان و بخشش به خویشاوندان فرمان می دهد، و از فحشا و منکر و ستم گری نهی می کند. شما را اندرز می دهد تا متذکر [این حقیقت] شوید [که فرمان های الهی، ضامن سعادت دنیا و آخرت شماست]. (16:90)</p>
<p>(197) ای اهل ایمان! از آنچه به شما روزی کرده ایم انفاق کنید، پیش از آنکه روزی بیاید که در آن نه داد و ستدی است و نه دوستی و نه شفاعتی؛ و تنها کافران ستمکارند. (2:254)</p>
<p>(198) کیست آنکه به خدا وام نیکو دهد، تا آن را برایش چندین برابر ببزاید؟ و خداست که [روزی را] تنگ می گیرد و وسعت می دهد؛ و [همه شما برای دریافت پاداش] به سوی او بازگردانده می شوید. (2:245)</p>
<p>(199) اگر به خدا وام نیکو دهید، آن را برای شما دو چندان می کند و شما را می آموزد و خدا عطا کننده پاداش فراوان در برابر عمل اندک می باشد و بردبار است. (64:17)</p>
<p>(200) و پروردگارت فرمان قاطع داده است که جز او را نپرستید، و به پدر و مادر نیکی کنید؛ هرگاه یکی از آنان یا دو نفرشان در کنارت به پیری رسند [چنانچه تو را به ستوه آورند] به آنان آف مگوی و بر آنان [بانگ مزین و] پرخاش مکن، و به آنان سخنی نرم و شایسته [و بزرگووارانه] بگو. (17:23) و برای هر دو از روی مهر و محبت، بال فروتنی فرود آر و بگو: پروردگارا! آنان را به پاس آنکه مرا در کودکی تربیت کردند، مورد رحمت قرار ده. (17:24)</p>
<p>(201) و آنچه را خدا به پیوند آن فرمان داده پیوند، می دهند و از [عظمت و جلال] پروردگارشان همواره در هراسند و از حساب سخت و دشوار بیم دارند. (13:21)</p>
<p>(202) نیکی و بدی یکسان نیست. [بدی را] با بهترین شیوه دفع کن؛ [با این برخورد متین و نیک] ناگاه کسی که میان تو و او دشمنی است [چنان شود] که گویی دوستی نزدیک و صمیمی است. (41:34)</p>
<p>(203) و خدا را بپرستید، و چیزی را شریک او قرار ندهید، و به پدر و مادر و خویشاوندان و یتیمان و مستمندان و همسایه نزدیک و همسایه دور و همشینیان و همراهان و در راه ماندگان و بردگان نیکی کنید؛ یقیناً خدا کسی را که متکبر و خودستاست، دوست ندارد. (4:36)</p>
<p>(204) و اما [به شکرانه این همه نعمت] یتیم را خوار و رانده مکن (93:9)</p>
<p>(205) و بندگان رحمان کسانی اند که روی زمین با آرامش و فروتنی راه می روند، و هنگامی که نادانان آنان را طرف خطاب قرار می دهند [در پاسخشان] سخنانی مسالمت آمیز می گویند،)</p>
<p>(206) آنان که در گشایش و تنگ دستی انفاق می کنند، و خشم خود را فرو می برند، و از [خطاهای] مردم در می گذرند؛ و خدا نیکوکاران را دوست دارد. (3:134)</p>
<p>(207) و آنان که امانت ها و پیمان های خود را رعایت می کنند، (23:8)</p>
<p>(208) خدا قاطعانه به شما فرمان می دهد که امانت ها را به صاحبانش بازگردانید و هنگامی که میان مردم داوری می کنید، به عدالت داوری کنید. یقیناً [فرمان بازگردانیدن امانت و عدالت در داوری] نیکو چیزی است که خدا شما را به آن موعظه می کند؛ بی تردید خدا همواره شنوا و بیناست. (4:58)</p>

<p>(209) و [برای] کسانی [از انصار است] که پیش از مهاجران در سرای هجرت و ایمان [یعنی مدینه] جای گرفتند، [و] کسانی را که به سوی آنان هجرت کرده اند دوست دارند، و در سینه های خود نیاز و چشم داشتی به آنچه به مهاجران داده شده است نمی یابند، و آنان را بر خود ترجیح می دهند، گرچه خودشان را نیاز شدیدی [به مال و متاع] باشد. و کسانی را که از بخل و حرصشان با داشته اند، آنان همان دستگارانند. (59:9)</p>
<p>(210) ... و به عهد و پیمان وفا کنید، زیرا [روز قیامت] درباره پیمان بازخواست خواهد شد. (17:34)</p>
<p>(211) ... و یکدیگر را بر انجام کارهای خیر و پرهیزکاری یاری نمایید، و یکدیگر را بر گناه و تجاوز یاری ندهید؛ و از خدا پروا کنید که خدا سخت کیفر است. (5:2)</p>
<p>(212) و پروردگارتان گفت: مرا بخوانید تا شما را اجابت کنم، آنان که از عبادت من تکبر ورزند، به زودی خوار و رسوا به دوزخ درآیند. (40:60)</p>
<p>(213) ... پروردگارا! به ما در دنیا نیکی و در آخرت هم نیکی عطا کن، و ما را از عذاب آتش نگاه دار. (2:201)</p>
<p>(214) پروردگارا! بی تردید ما [صدای] ندا دهنده ای را شنیدیم [که مردم را] به ایمان فرا می خواند که به پروردگارتان ایمان آورید. پس ما ایمان آوردیم. پروردگارا! گناهان ما را بیامرز، و بدی هایمان را از ما محو کن، و ما را در زمره نیکوکاران بمیران. (3:193) پروردگارا! آنچه را که به وسیله فرستادگانت به ما وعده داده ای به ما عطا فرما و روز قیامت، ما را رسوا و خوار مکن؛ زیرا تو خلف وعده نمی کنی. (3:194)</p>
<p>(215) پروردگارا! اگر فراموش کردیم یا مرتکب اشتباه شدیم، ما را مؤاخذه مکن. پروردگارا! تکالیف سنگینی برعهده ما مگذار، چنان که بر عهده کسانی که پیش از ما بودند گذاشتی. پروردگارا! و آنچه را به آن تاب و توان نداریم بر ما تحمیل مکن؛ و از ما درگذر؛ و ما را بیامرز؛ و بر ما رحم کن؛ تو سرپرست مایی؛ پس ما را بر گروه کافران پیروز فرما. (2:286)</p>
<p>(216) پروردگارا! بر ما صبر و شکیبایی فرو ریز، و گام هایمان را استوار ساز، و ما را بر گروه کافران پیروز گردان. (2:250)</p>
<p>(217) پروردگارا! دل هایمان را پس از آنکه هدایتمان فرمودی منحرف مکن، و از سوی خود رحمتی بر ما بیخش؛ زیرا تو بسیار بخشنده ای. (3:8) پروردگارا! قطعاً تو در روزی که هیچ شکی در آن نیست، گردآورنده همه مردمی؛ مسلماً خدا خلف وعده نمی کند. (3:9)</p>
<p>(218) پروردگارا! قطعاً ما ایمان آوردیم، پس گناهانمان را بیامرز و ما را از عذاب آتش نگاه دار</p>
<p>(219) ای پروردگارا! ما بر خود ستم ورزیدیم، و اگر ما را نیامرزی و به ما رحم نکنی مسلماً از زیانکاران خواهیم بود.</p>
<p>(220) پروردگارا! صبر و شکیبایی بر ما فرو ریز و ما را در حالی که تسلیم [فرمان ها و احکامت] باشیم، بمیران. (7:126)</p>
<p>(221) پروردگارا! مرا بر پادارنده نماز قرار ده، و نیز از فرزنداتم [برپادارندگان نماز قرار ده]. و پروردگارا! دعایم را بپذیر</p>
<p>(222) پروردگارا! روزی که حساب برپا می شود، مرا و پدر و مادرم و مؤمنان را بیامرز</p>
<p>(223) پروردگارا! مرا [در هر کار و شغلی] به نیکی وارد کن و به نیکی بیرون آور و برابرم از نزد خود نیرویی یاری دهنده قرار ده. (17:80)</p>
<p>(224) پروردگارا! سینه ام را [برای تحمل این وظیفه سنگین] گشاده گردان. (20:25) و کارم را برابرم آسان ساز، (20:26) و گزهی را [که مانع روان سخن گفتن من است] از زبانم بگشای، (20:27) [تا] سختم را بفهمند، (20:28)</p>

<p>(225) پروردگارا! از وسوسه های شیطان ها به تو پناه می آورم، (23:97) و پروردگارا! به تو پناه می آورم از اینکه [شیطان ها] نزد من حاضر شوند. (23:98)</p>
<p>(226) پروردگارا! [مرا] بیامرز و [بر من] رحم کن و تو بهترین رحم کنندگانی. (23:118)</p>
<p>(227) پروردگارا! به من حکمت بخش، و مرا به شایستگان ملحق کن. (26:83) و برای من در آیندگان نامی نیک و ستایشی والا مرتبه قرار ده، (26:84) و مرا از وارثان بهشت پرنعمت گردان، (26:85)</p>
<p>(228) ای پروردگار من! به آنچه از خیر بر من نازل می کنی، نیازمندم. (28:24)</p>
<p>(229) ای پروردگار ما! ما و برادرانمان را که به ایمان بر ما پیشی گرفتند بیامرز، و در دل هایمان نسبت به مؤمنان، خیانت و کینه قرار مده. پروردگارا! یقیناً تو رؤوف و مهربانی. (59:10)</p>
<p>(230) ای پروردگار من!، از جانب خود، فرزندی پاک و پسندیده به من عطا کن، که تو شنونده دعایی. «(3:38)</p>
<p>(231) ... پروردگارا! ما را از سوی همسران و فرزندانمان خوشدلی و خوشحالی بخش، و ما را پیشوای پرهیزکاران قرار ده</p>
<p>(232) ... پروردگارا! عذاب [دوزخ] را از ما بگردان که مسلماً عذاب آن پایدار و همیشگی است قطعاً دوزخ بد قرارگاه و بد اقامت گاهی است</p>
<p>(233) معبودی جز تو نیست تو از هر عیب و نقصی منزهی، همانا من از ستمکارانم. (21:87)</p>
<p>(234) آنان برای شما لباسند و شما برای آنان لباسید.</p>
<p>(235) مردان، کارگزاران و تدبیرکنندگان [زندگی] زنانه، به خاطر آنکه خدا مردان را [از جهت توان جسمی، تحمل مشکلات و قدرت روحی و فکری] بر زنان برتری داده، و به خاطر آنکه [مردان] از اموالشان هزینه زندگی زنان را [به عنوان حقی واجب] می پردازند؛ پس زنان شایسته و درست کار [با رعایت قوانین حق] فرمانبردار [و مطیع شوهر]ند [و] در برابر حقوقی که خدا [به نفع آنان برعهده شوهرانشان] نهاده است، در عیاب شوهر [حقوق و اسرار و اموال او را] حفظ می کنند. و زنانی که از سرکشی و نافرمانی آنان بیم دارید [در مرحله اول] پندشان دهید، و [در مرحله بعد] خصلت‌های آنان را می بینید که با شما [و] با شوهرانشان [و] با اولادشان [و] با خویشان و اقربای خودشان [و] با تمام کسانی که با آنها در ارتباطند] سازگار نیستند.</p>
<p>(236) ای مؤمنان! خود و خانواده خود را از آتشی که هیزم آن انسان ها و سنگ ها است، حفظ کنید. بر آن فرشتگانی خشن و سخت گیر گمارده شده اند که از آنچه خدا به آنان دستور داده، سرپیچی نمی کنند، و آنچه را به آن مأمورند، همواره انجام می دهند. (66:6)</p>
<p>(237) و خانواده ات را به نماز فرمان بده و خود نیز بر آن شکیبایی ورز؛ از تو رزقی نمی طلبیم، ما به تو روزی می دهیم و عاقبت نیک برای پرهیزکاری است. (20:132)</p>
<p>(238) ای اهل ایمان! برای شما ارت بردن از زنان در حالی که خوشایند شما نیستند [و فقط به طمع به دست آوردن اموالشان پس از مرگشان با آنان زندگی می کنید] حلال نیست. و آنان را در تنگنا و فشار نگذارید تا بخشی از آنچه را [به عنوان مهریه] به آنان داده اید پس بگیرید، مگر آنکه کار زشت آشکاری مرتکب شوند. و با آنان به صورتی شایسته و پسندیده رفتار کنید. و اگر [به علتی] از آنان نفرت داشتید [باز هم با آنان به صورتی شایسته و پسندیده رفتار کنید] چه بسا چیزی خوشایند شما نیست و خدا در آن خیر فراوانی قرار می دهد.</p>
<p>(239) و [یاد کن] هنگامی که لقمان به پسرش در حالی که او را موعظه می کرد، گفت: پسرکم! به خدا شرک نوز، بی تردید شرک ستمی بزرگ است. (31:13)</p>
<p>(240) و [یاد کن] هنگامی را که ابراهیم گفت: پروردگارا! این شهر [مکه] را منطقه ای امن قرار ده و من و فرزندانم را از پرستش بت ها دور بدار. (14:35)</p>

<p>241) با کسانی که صبح و شام، پروردگارشان را می خوانند در حالی که همواره خشنودی او را می طلبند، خود را پایدار و شکبیا دار، و در طلب زینت و زیور زندگی دنیا دیدگانت [از التفات] به آنان [به سوی ثروتمندان] برنگردد، و از کسی که دلش را [به سبب کفر و طغیانش] از یاد خود غافل کرده ایم و از هواي نفسش پیروی کرده و کارش اسراف و زیاده روی است، اطاعت مکن.(18:28)</p>
<p>242) مردان و زنان با ایمان دوست و یار یکدیگرند ؛ همواره به کارهای شایسته فرمان می دهند و از کارهای زشت و ناپسند بازمی دارند ، و نماز را برپا می کنند ، و زکات می پردازند ، و از خدا و پیامبرش اطاعت می نمایند ؛ یقیناً خدا آنان را مورد رحمت قرار می دهد ؛ زیرا خدا توانای شکست ناپذیر و حکیم است .»71</p>
<p>243) در آن روز دوستان دشمن یکدیگرند مگر پرهیزکاران.(43:67)</p>
<p>244) بنابراین از کسانی که از یاد ما روی گردانده اند و جز زندگی دنیا را نخواسته اند، روی بگردان.(53:29)</p>
<p>245) و روزی که ستمکار، دو دست خود را [از شدت اندوه و حسرت به دندان] می گرد [و] می گوید: ای کاش همراه این پیامبر راهی به سوی حق برمی گرفتم،(25:27) ای وای، کاش من فلانی را [که سبب بدبختی من شد] به دوستی نمی گرفتم،(25:28) بی تردید مرا از قرآن پس از آنکه برایم آمد گمراه کرد. و شیطان همواره انسان را [پس از گمراه کردنش تنها و غریب در وادی هلاکت] وامی گذارد؛(25:29)</p>
<p>246) پس با کنیزان با اجازه صاحبانشان ازدواج کنید، و مهریه آنان را به طور شایسته و پسندیده به خودشان بپردازید. [جواز این ازدواج مشروط به آن است که کنیزان] پاکدامن باشند نه زناکار و نه گیرندگان دوست پنهانی.</p>
<p>247) محبت و عشق به خواستنی ها [که عبارت است] از زنان و فرزندان و اموال فراوان از طلا و نقره و اسبان نشاندان و چهارپایان و کشت و زراعت، برای مردم آراسته شده است؛ اینها کالای زندگی [زودگذر] دنیاست؛ و خداست که بازگشت نیکو نزد اوست.(3:14)</p>
<p>248) بدانید که زندگی دنیا [پی که دارنده اش از ایمان و عمل تهی است]، فقط بازی و سرگرمی و آرایش و خرفروشیتان به یکدیگر، و افزون خواهی در اموال و اولاد است، [چنین دنیایی] مانند بارانی است که محصول [سبز و خوش منظره اش] کشاورزان را به شگفتی آورد، سپس پژمرده شود و آن را زرد بینی، سپس ریز ریز و خاشاک شود!! [که برای دنیاپرستان بی ایمان] در آخرت عذاب سختی است و [برای مؤمنان که دنیای خود را در راه اطاعت حق و خدمت به خلق به کار گرفتند] از</p>
<p>249) مال و فرزندان، آرایش و زیور زندگی دنیا هستند، ولی اعمال شایسته پایدار نزد پروردگارت از جهت پاداش بهتر و از لحاظ امید داشتن به آنها نیکوتر است.(18:46)</p>
<p>250) و زندگی دنیا [بدون ایمان و عمل صالح] بازی و سرگرمی است، و یقیناً سرای آخرت برای آنان که همواره پرهیزکاری می کنند، بهتر است. آیا نمی اندیشید؟(6:32)</p>
<p>251) مباحات و افتخار بر یکدیگر [به ثروت و کثرت نفرت] شما را [از پرداختن به تکالیف دینی و یاد آخرت] بازداشت؛(102:1) تا جایی که گورها را دیدار کردید [و به تعداد مردگان هم به یکدیگر مباحات و افتخار نمودید!!](102:2) این چنین نیست [که شما می پندارید]، به زودی [به آثار شوم این اوضاع و احوالی که دارید] آگاه خواهید شد.(102:3) باز هم این چنین نیست، به زودی آگاه خواهید شد.(102:4) [زندگی واقعی] این چنین نیست [که می پندارید]، اگر به علم الیقین [که علم استوار و</p>
<p>252) فقط کسانی [به خدا و پیامبر] دروغ می بندند که به آیات خدا ایمان ندارند، و اینانند که دروغگوی واقعی اند.(16:105)</p>
<p>253) ای اهل ایمان! از بسیاری از گمان ها [در حق مردم] بپرهیزید؛ زیرا برخی از گمان ها گناه است، و [در اموری که مردم پنهان ماندنش را خواهانند] تفحص و پی جویی نکنید، و از یکدیگر غیبت ننمایید، آیا یکی از شما دوست دارد که گوشت برادر مرده اش را بخورد؟ بی تردید [از این کار] نفرت دارید، و از خدا پروا کنید که خدا بسیار توبه پذیر و مهربان است.(49:12)</p>
<p>254) ای اهل ایمان! نباید گروهی گروه دیگر را مسخره کنند، شاید مسخره شده ها از مسخره کنندگان بهتر باشند، و نباید زنانی زنان دیگر را [مسخره کنند] شاید مسخره شده ها از مسخره کنندگان بهتر باشند، و از یکدیگر عیب جویی نکنید و با لقب های زشت و ناپسند یکدیگر را صدا نزنید؛ بد نشانه و علامتی است اینکه انسانی را پس از ایمان آوردنش به لقب زشت علامت گذاری کنید. و کسانی که [از این امور ناهنجار و زشت] توبه نکنند، خود ستمکارند.(49:11)</p>
<p>255) وای بر هر عیب جوی بدگوی! (104:1) همان که ثروتی فراهم آورده و [پی در پی] آن را شمرد [و ذخیره کرد]،(104:2) گمان می کند که ثروتش او را جاودانه خواهد کرد.(104:3) این چنین نیست، بی تردید او را در آن شکننده، اندازند؛(104:4) و تو چه می دانی آن شکننده چیست؟ (104:5) آتش برافروخته خداست(104:6) [آتشی] که بر دل ها برآید و چیره شود.(104:7) آن آتش بر آنان سرریسته است [که هیچ راه گریزی از آن ندارند]؛(104:8) آتشی] در ستون هایی بلند و</p>
<p>256) و با لقب های زشت و ناپسند یکدیگر را صدا نزنید؛ بد نشانه و علامتی است اینکه انسانی را پس از ایمان آوردنش به لقب زشت علامت گذاری کنند. و کسانی که [از این امور ناهنجار و زشت] توبه نکنند، خود ستمکارند.(49:11)</p>

<p>(257) و معبودانی را که کافران به جای خدا می پرستند، دشنام ندهید، که آنان هم از روی دشمنی و نادانی خدا را دشنام خواهند داد. این گونه برای هر امتی عملشان را آراستیم [تا به کیفر لجاجت و عنادشان گمان کنند که آنچه انجام می دهند نیکوست،] سپس بازگشت همه آنان به سوی پروردگارشان خواهد بود، پس آنان را به اعمالی که همواره انجام می دادند، آگاه می کند. (6:108)</p>
<p>(258) و هر کس مرتکب خطا یا گناهی شود، سپس آن را به بی گناهی نسبت دهد، بی تردید بهتان و گناهی آشکار بر دوش گرفته است. (4:112)</p>
<p>(259) کسانی که دوست دارند کارهای بسیار زشت [مانند آن تهمت بزرگ] در میان اهل ایمان شایع شود، در دنیا و آخرت عذابی دردناک خواهند داشت، و خدا [آنان را] می شناسد و شما نمی شناسید. (24:19)</p>
<p>(260) ای اهل ایمان! هنگامی که محرمانه با یکدیگر گفتگو می کنید از روی گناه و دشمنی و سرپیچی از پیامبر با هم گفتگوی محرمانه نکنید، و بر پایه [تشویق یکدیگر به] نیکی و تقوا گفتگوی محرمانه کنید، و از خدایی که به سوی او محشور می شوید، پروا کنید. (58:9) جز این نیست که گفتگوی محرمانه [بی منطق و رازگویی بی دلیل] از [ناحیه] شیطان است تا مؤمنان را اندوهگین کند، ولی نمی تواند هیچ گزندی به آنان برساند مگر به فرمان خدا. و مؤمنان فقط باید بر خدا توکل</p>
<p>(261) و برخی از مردم کسانی اند که سخن بیهوده را خریدارند تا [مردم را] بی [هیچ] دانشی از راه خدا گمراه کنند، و [راه خدا] را به ریشخند گیرند؛ برای آنان عذابی خوارکننده خواهد بود. (31:6)</p>
<p>(262) ای کسانی که ایمان آورده اید، از بسیاری از گمانها بپرهیزید که پاره ای از گمانها گناه است، و جاسوسی مکنید،</p>
<p>(263) ای کسانی که ایمان آورده اید، به خدا و پیامبر او خیانت مکنید و [نیز] در امانتهای خود خیانت نوزید و خود می دانید [که نباید خیانت کرد]. (8:27)</p>
<p>(264) و کسانی که به آنچه خدا از فضل خود به آنان عطا کرده، بخل می ورزند، هرگز تصور نکنند که آن [بخل] برای آنان خوب است، بلکه برایشان بد است. به زودی آنچه که به آن بخل ورزیده اند، روز قیامت طوق گردنشان می شود. میراث آسمانها و زمین از آن خداست، و خدا به آنچه می کنید آگاه است. (3:180)</p>
<p>(265) در حقیقت، آنان که در باره نشانه های خدا - بی آنکه چنتی برایشان آمده باشد- به مجادله برمی خیزند در دلهایشان جز بزرگنمایی نیست [و] آنان به آن [بزرگی که آرزویش را دارند] نخواهند رسید. پس به خدا پناه جوی، زیرا او خود شنوای بیناست. (40:56)</p>
<p>(266) البته گمان میر کسانی که بدانچه کرده اند شادمانی می کنند و دوست دارند به آنچه نکرده اند مورد ستایش قرار گیرند، قطعاً گمان میر که برای آنان نجاتی از عذاب است، [که] عذابی دردناک خواهند داشت. (3:188)</p>
<p>(267) آیا به کسانی که خویشان را پاك می شمارند ننگریسته ای؟ [چنین نیست،] بلکه خداست که هر که را بخواهد پاك می گرداند، و به قدر نخ روی هسته خرماپی ستم نمی بینند. (4:49)</p>
<p>(268) بلکه به مردم، برای آنچه خدا از فضل خویش به آنان عطا کرده رشك می ورزند؛ در حقیقت، ما به خاندان ابراهیم کتاب و حکمت دادیم، و به آنان ملکی بزرگ بخشیدیم. (4:54)</p>
<p>(269) بگو: «پناه می برم به پروردگار سپیده دم، (113:1) از شر آنچه آفریده، (113:2) و از شر تاریکی چون فراگیرد، (113:3) و از شر دمنندگان افسون در گره ها، (113:4) و از شر [هر] حسود، آنگاه که حسد ورزد.» (113:5)</p>
<p>(270) و از بیم تنگدستی فرزندان خود را مکشید. ما ییم که به آنها و شما روزی می بخشیم. آری، کشتن آنان همواره خطایی بزرگ است. (17:31)</p>
<p>(271) و نزدیک زنا نشوید که کاری بسیار زشت و راهی بد است</p>
<p>(272) و نفسی را که خداوند حرام کرده است جز به حق مکشید، و هر کس مظلوم کشته شود، به سرپرست وی قدرتی داده ایم، پس [او] نباید در قتل زیاده روی کند، زیرا او [از طرف شرع] یاری شده است. (17:33)</p>

<p>(273) و اموال یتیمان را به آنان [باز] دهید، و [مال پاک] و [مرغوب آنان] را با [مال] ناپاک [خود] عوض نکنید؛ و اموال آنان را همراه با اموال خود مخورید که این گناهی بزرگ است. (4:2)</p>
<p>(274) ای مردم، از آنچه در زمین است حلال و پاکیزه را بخورید، و از گامهای شیطان پیروی نکنید که او دشمن آشکار شماست. (2:168)</p>
<p>(275) همانانی که پیمان خدا را پس از بستن آن می‌شکنند؛ و آنچه را خداوند به پیوستنش امر فرموده می‌گسلند؛ و در زمین به فساد می‌پردازند؛ آنانند که زیانکارانند. (2:27)</p>
<p>(276) ای کسانی که ایمان آورده‌اید، ربا را [با سود] چندین برابر مخورید، و از خدا پروا کنید، باشد که رستگار شوید. (3:130) و از آتشی که برای کافران آماده شده است بترسید. (3:131)</p>
<p>(277) وای بر کم‌فروشان، (83:1) که چون از مردم پیمان‌هستانند، تمام ستانند؛ (83:2) و چون برای آنان پیمان‌ه یا وزن کنند، به ایشان کم دهند. (83:3)</p>
<p>(278) و در راه خدا اتفاق کنید، و [باترک این کار پسندیده، یا هزینه کردن مال در راه نامشروع] خود را با دست خود به هلاکت می‌فکنید، و نیکی کنید که خدا نیکوکاران را دوست می‌دارد. (2:195)</p>
<p>(279) ای کسانی که ایمان آورده‌اید، شراب و قمار و بتها و تیرهای قرعه پلیدند [و] از عمل شیطانند. پس، از آنها دوری گزینید، باشد که رستگار شوید. (5:90)</p>
<p>(280) و برخی از مردم کسانی‌اند که سخن بیهوده را خریدارند تا [مردم را] از روی نادانی از راه خدا گمراه کنند، و [راه خدا] را به مسخره گیرند؛ برای آنان عذابی خوارکننده خواهد بود. (31:6)</p>
<p>(281) و به یقین، من آمرزنده کسی هستم که توبه کند و ایمان بیاورد و کار شایسته نماید و به راه راست راهسیر شود. «(20:82)</p>
<p>(282) و چون کسانی که به آیات ما ایمان دارند، نزد تو آیند، بگو: «درود بر شما»، پروردگارتان رحمت را بر خود مقرر کرده که هر کس از شما به نادانی کار بدی کند و آنگاه به توبه و صلاح آید، پس وی آمرزنده مهربان است. (6:54)</p>
<p>(283) که آمرزنده گناه و پذیرنده توبه، سخت کیفر و صاحب نعمت فراوان است. هیچ معبودی جز او نیست. بازگشت فقط به سوی اوست. (40:3)</p>
<p>(284) به بندگانم خبر ده که یقیناً من [نسبت به مؤمنان] بسیار آمرزنده و مهربانم. (15:49) و اینکه عذابم [برای مجرمان] همان عذاب دردناک است. (15:50)</p>
<p>(285) و [نیز رحمتش] شامل حال آن سه نفری [بود] که [با بهانه تراشی واهی از شرکت در جنگ] بازمانده بودند [و همه مسلمانان به دستور پیامبر با آنان قطع رابطه کردند] تا جایی که زمین با همه وسعت و فراخی اش بر آنان تنگ شد و [از شدت غصه، اندوه و عذاب وجدان] دل هایشان هم در تنگی و مضیقه قرار گرفت، و دانستند که هیچ پناهگاهی از خدا جز به سوی او نیست؛ پس خدا به رحمتش بر آنان توجه کرد تا توبه کنند؛ زیرا خدا بسیار توبه پذیر و مهربان است. (9:118)</p>
<p>(286) و اوست که توبه را از بندگان می‌پذیرد و از گناهان درمی‌گذرد و آنچه را انجام می‌دهید، می‌داند. (42:25)</p>
<p>(287) بگو: ای بندگان من که [با ارتکاب گناه] بر خود زیاده روی کردید! از رحمت خدا نومید نشوید، یقیناً خدا همه گناهان را می‌آمرزد؛ زیرا او بسیار آمرزنده و مهربان است. (39:53)</p>
<p>(288) ای پسرانم! بروید آن گاه از یوسف و برادرش جستجو کنید و از رحمت خدا مأیوس نباشید؛ زیرا جز مردم کافر از رحمت خدا مأیوس نمی‌شوند. (12:87)</p>

<p>(289) مسلماً خدا اینکه به او شرک ورزیده شود نمی آموزد، و غیر آن را برای هر کس که بخواهد می آموزد. و هر که به خدا شرک بیاورد، مسلماً گناه بزرگی را مرتکب شده است. (4:48)</p>
<p>(290) اگر از گناهان بزرگی که از آنها نهی می شوید دوری کنید، گناهان کوچکتان را از شما محو می کنیم، و شما را به جایگاهی ارزشمند و نیکو وارد می کنیم. (4:31)</p>
<p>(291) و دیگرانی هستند که به گناهانشان اعتراف کردند، [و] اعمال شایسته را با اعمال بد درآمیختند، امید است خدا توبه آنان را بپذیرد زیرا خدا بسیار آمرزنده و مهربان است. (9:102)</p>
<p>(292) یقیناً خدا کسانی را که بسیار توبه می کنند، و کسانی را که خود را [با پذیرش انواع پاک‌ها از همه آلودگی‌ها] پاکیزه می کنند. دوست دارد. (2:222)</p>
<p>(293) مگر کسانی که [از گناه بزرگ نفاق] توبه کردند، و [مفاسد خود را] اصلاح نمودند، و به خدا تمسک جستند، و عبادتشان را برای خدا خالص ساختند؛ پس آنان در زمره مؤمنان اند، و خدا به مؤمنان پاداشی بزرگ خواهد داد. (4:146)</p>
<p>(294) و آنان که چون کار زشتی مرتکب شوند یا بر خود ستم ورزند، خدا را یاد کنند و برای گناهانشان آمرزش خواهند؛ و چه کسی جز خدا گناهان را می آموزد؟ و دانسته و آگاهانه بر آنچه مرتکب شده اند، یا فشاری نمی کنند؛ (3:135) پاداش آنان آمرزشی است از سوی پروردگارشان، و بهشت‌هایی که از زیر [درختان] آن نهرها جاری است، در آن جاودانه اند؛ و پاداش عمل کنندگان، نیکوست. (3:136)</p>
<p>(295) بی تردید توبه نزد خدا فقط برای کسانی است که از روی نادانی مرتکب کار زشت می شوند، سپس به زودی توبه می کنند؛ اینانند که خدا توبه آنان را می پذیرد، و خدا همواره دانا و حکیم است. (4:17) و برای کسانی که پیوسته کارهای زشت مرتکب می شوند، تا زمانی که مرگ یکی از آنان فرا رسد [و در آن لحظه که تمام فرصت‌ها از دست رفته] گوید: اکنون توبه کردم. و نیز برای آنان که در حال کفر از دنیا می روند، توبه نیست. اینانند که عذابی دردناک برای آنان آماده کرده ایم. (4:18)</p>
<p>(296) آن‌گاه پروردگارت به کسانی که از روی نادانی کار زشت مرتکب شدند، و بعد از آن توبه کردند و [مفاسد خود را] اصلاح نمودند، [لطف و عنایت دارد] زیرا پروردگارت پس از آن [توبه و اصلاح] بسیار آمرزنده و مهربان است. (16:119)</p>
<p>(297) ای مؤمنان! به پیشگاه خدا توبه کنید، توبه ای خالص [که شما را از بازگشت به گناه بازدارد]؛ امید است پروردگارتان گناهانتان را از شما محو کند و شما را به بهشت‌هایی که از زیر [درختان] آن نهرها جاری است، درآورد. (66:8)</p>
<p>(298) و هر کس کار زشتی کند یا برخورد ستم ورزد، سپس از خدا آمرزش بخواهد، خدا را بسیار آمرزنده و مهربان خواهد یافت. (4:110)</p>
<p>(299) پس [به آنان] گفتم: از پروردگارتان آمرزش بخواهید که او همواره بسیار آمرزنده است. (71:10) تا بر شما از آسمان باران پی در پی و با برکت فرستد، (71:11) و شما را با اموال و فرزندان یاری کند، و برایتان باغ‌ها و نهرها قرار دهد، (71:12)</p>
<p>(300) و خدا بر آن نیست که آنان را در حالی که تو در میان آنان به سر میبری، عذاب کند و تا ایشان طلب آمرزش می کنند، خدا عذاب کننده آنان نخواهد بود. (8:33)</p>